

[Socialministeren.]

løsheden er om end mindre end i Fjor dog meget stor, og samtidig er den for mange Medlemmers Vedkommende særdeles langvarig. Der har derfor været Grund til at overveje, om man ikke ligesom i Fjor skulde give en Lov om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra Arbejdsløshedskasserne i Stedet for at henvise mange Tusind til Socialkontorerne, en formentlig i Længden dyrere Hjælp og samtidig en Hjælp, hvortil man maa sige, at man ikke kan forsvare at henvise de Folk, der selv har forsikret sig mod Arbejdsløshed.

Lovforslagets § 1 gaar ud paa, at en Arbejdsløshedskasse kan træffe Bestemmelse om, at Medlemmer af Kassen, der efter at have opbrugt det fastsatte Maksimum af 70 Dage er uden Ret til Understøttelse, fortsat kan faa Understøttelse, normalt i højst 90 Dage. I § 2 bestemmes det, at denne Understøttelse kan oppebæres af saadanne Medlemmer af Kassen, hvis Ret til Understøttelse er bortfaldet, enten fordi de har opbrugt det i Kassens Vedtægt fastsatte 3- eller 4-aarige Maksimum for Understøttelse, eller fordi de ikke har haft Arbejde i det i Vedtægten foreskrevne Omfang, eller endelig — for visse enkelte Kassers Vedkommende ifølge Ændringsforslag vedtaget i Folketinget — fordi Kassen er lukket en enkelt Maaned om Vinteren.

I § 3 foreslaas det, at Kassen over for Medlemmer, hvis Ret til Understøttelse er bortfaldet ifølge Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5, den saakaldte 26 Ugers Bestemmelse, men til hvilke Kassen under Hensyn til deres hidtidige Arbejdsforhold og øvrige Forhold finder det rimeligt at yde Understøttelse, er berettiget til at give en Fortsættelseshjælp svarende til den, som er nævnt i § 1.

Efter § 4 bemyndiges Socialministeren til at forlænge det nævnte Dageantal af 90 med indtil 30 Dage, dog saaledes, at han ved sin Afgørelse af, om en Arbejdsløshedskasse skal kunne yde en saadan forlænget Understøttelse, skal tage Hensyn til, i hvilken Grad Faget er kriseram, om vedkommende Fortsættelseskasse er aaben eller lukket for Udbetaling, samt til Fagets Gennemsnitsindkomst.

Endelig var der fra Fagforbundenes og Arbejdsløshedskassernes Side sket Henvendelse til Ministeriet om at aabne Mulighed for, at alle Kasser kunde dispensere fra Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4. Det mente jeg, at man, saaledes som vi nu engang er blevet enige om Arbejdsløshedslovgivningen, maatte gøre paa den Maade,

at der til Arbejdsdirektørens Raadighed stilledes et — i § 5 til højst 3 Mill. Kr. foreslaaet — Beløb, som skulde komme de Kasser til gode, for hvis Vedkommende Udgiften ved en saadan Dispensation maa anses for at være særlig byrdefuld. Det gælder en Række Kasser, navnlig flere store Kasser, som i Forvejen har meget høje Kontingenter. Derfor staar der ogsaa, at ved Overvejelse heraf skal der tages Hensyn til Kassens hele Økonomi, herunder dens Udgifter til vedtægtsmæssig Understøttelse, og til Størrelsen af det af Medlemmerne erlagte Kontingent set i Forhold til Aarslønnen inden for Faget.

Endelig bestemmer § 6, hvorledes Refusionen skal foregaa. Det endelige Resultat bliver, at Staten foruden $\frac{2}{3}$ af de 3 Mill. Kr. som Tilskud til Dispensation efter § 5 bærer Halvdelen af de øvrige Udgifter, medens Arbejdsløshedskasserne og Kommunerne hver bærer deres Fjerdedel, hvortil for Kommunerens Vedkommende tillige kommer $\frac{1}{3}$ efter § 5. De samlede Udgifter er i øvrigt, som man kan se det i Slutningen af Bemærkningerne til det i Folketinget fremsatte Lovforslag — der er blot sket en enkelt Ændring —, anslaaet til følgende Beløb: Udgifter i Henhold til § 1: $\frac{3}{4}$ af 2 100 000 Kr., altsaa 1 575 000 Kr., i Henhold til § 2: $\frac{3}{4}$ af 500 000 Kr., altsaa 375 000 Kr., i Henhold til § 3 (jfr. § 4): $\frac{3}{4}$ af 1 Mill. Kr., altsaa 750 000 Kr., i Henhold til § 4: $\frac{3}{4}$ af 700 000 Kr., altsaa 525 000 Kr., og i Henhold til § 5: 3 Mill. Kr. Det bliver tilsammen 6 225 000 Kr., hvoraf Kommunerne altsaa skal bære $\frac{1}{3}$ eller godt 2 Mill. Kr., medens Statens endelige Udgifter vil blive 4 150 000 Kr.

De to store Oppositionspartier har i Folketinget mod denne Lovgivnings Fortsættelse gjort gældende, at man for det første maatte have undersøgt Arbejdsløshedens virkelige Omfang, før man vilde diskutere Sagen. Endvidere har man, dog særlig uden for Rigsdagen, bebrejdet mig, at jeg modsatte mig eller forsinkede en saadan Undersøgelse af Arbejdsløshedens virkelige Omfang. Som man vil se af Folketingsforhandlingerne Sp. 2182—86, hvor jeg har imødegaaet dette Ræsonnement, er dette ikke rigtigt. Jeg har ikke tænkt paa at forhindre eller sinke nogen som helst Undersøgelse, som af de sagkyndige bliver erklæret rimelig og forsvarelig. Man har dernæst hævdet, at Kassernes Formue i den senere Tid er steget saa meget, at der ikke kunde være Trang til en Fortsættelseslovgivning af denne Karakter. Ogsaa dette har jeg imødegaaet i Folketinget, Sp. 2186—87. De Tal, jeg dér har